

vægt paa det, der synes at give Anledning til mest Tvivl i den hele finansielle Ordning. Fra nogle Sider er det blevet fremhævet, at den Pris, som Københavns Kommune paatager sig at udrede for de Arealer, som overdrages den, er meget rundelig, eller endog alt for risikabel høj. Fra andre Sider har man villet gøre gældende, at der er Udsigt til, at det muligvis kan blive en endogsaa meget fordelagtig Handel for Kommunen. Jeg tror, at disse to forskellige Synsmaader, der ere komne til Orde, vistnok nogenlunde kunne veje op mod hinanden. Det forekommer mig efter alt, hvad der foreligger, at det maa erkendes, at Ordningen er rimelig og billig til begge Sider. Kommunen betaler i Betragtning af Risikoen sikkert ikke for lidt for disse Arealer, men paa den anden Side mener jeg heller ikke, at der her kræves saadanne Ofre af Kommunen, at der ikke er rimelig Chance for, at den vil kunne slippe velbeholden fra Handelen. Selvfølgelig vil det i meget høj Grad afhænge af, hvorledes Forholdene her i Byen i Løbet af de nærmeste 10 til 15 Aar udvikle sig. Det kan jo komme til at gaa saaledes, at Byen stagnerer eller maaske endog glider tilbage, og i saa Fald vil en Byggegrundsspekulation som denne meget let kunne komme til at medføre betydeligt Tab for Byen. Men hvis det, hvad vi alle haabe, fremdeles maa gaa fremad for Kommunen, synes der mig rimelig Grund til at antage, at den nok vil kunne klare sig. Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem for 8de Kreds fremhævede, at foruden de 7 à 8 Mill. Kr., som Anlægget endelig kommer til at koste Staten, maa man ogsaa tage Rentetabet af disse 15 Mill. Kr. i Betragtning. Ja, det har jeg ogsaa i Gaar udtrykkelig bemærket, men jeg finder Anledning til at tilføje, at Rentetabet dog ikke er saa stort, som det ærede Medlem synes at forudsætte. Det højeste, der vil kunne være Tale om, vil vel være det, at man kunde sige: Hvis de 15 Mill. skulde betales straks, naar Arealerne stilles til Raadighed, vilde Staten fåa Renterne af disse Penge gennemsnitlig $7\frac{1}{2}$ Aar tidligere, end Tilfældet er efter Overenskomsten. Regne vi nu Rentefoden til 4 pCt., vilde det altsaa dreje sig om 30 pCt. af de 15 Mill. Kr., man kan følgende

sige, at det er $4\frac{1}{2}$ Mill. i Rentetab, Staten maa ofre. Men paa den anden Side mener jeg rigtignok at maatte tilføje, at hvis man vilde kræve af Kommunen at den skulde udbetale Pengene kontant eller i rentebærende Obligationer straks, naar Anlægget er fuldført, vilde det være et Krav, som det vilde vise sig ganske umuligt at faa gennemført. Det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Breinholt) har endvidere bemærket, at der foreligger ikke Oplysninger om de Priser, hvortil de forskellige Arealer ere ansatte. Det er meget rigtigt, disse Tal findes ikke i de Bilag, som ere optrykte i Folketingets Udvalgsbetænkning. Men en fuldstændig Opgørelse over samtlige Arealers Værdi, det ene efter det andet, staa selvfølgelig til Raadighed for det Udvalg, til hvilket Sagen vil blive henvist. — Med Hensyn til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Lunn), skal jeg bemærke, at den Tanke, som han stillede, nemlig at undgaa den Gene for Publikum, som er forbunden med at skulle gaa op og ned ad Trapper paa Centralstationen, kan naturligvis tages under Overvejelse. Men efter alt hvad der foreligger, tror jeg neppe at det vil være muligt at ordne Sagen paa den Maade, som han havde tænkt sig; dertil ere Pladsforholdene alt for indskrænkede. Det kan neppe lade sig gøre at anlægge Ramper, bestemte til Vognfærdsel. Det forekommer mig imidlertid, at de Gener, som følge af at skulle gaa op og ned ad nogle Trapper, neppe kunne siges at være synderlig store. Man kender jo dette fra mange Steder i Udlandet, hvor det viser sig, at Publikum uden Besvær kommer over det, saa jeg nærer ingen Frygt for, at det ikke ogsaa nok kan gaa her i Byen.

Jeg tror dermed at have nævnt de væsentligste eller vistnok alle de Indvendinger, der ere blivne fremførte. Jeg skal endnu i Anledning af de Udtalelser, der fremkom fra det ærede 3die Medlem for 7de Kreds (Berthelsen), der talte sidst, sige, at jeg med ham har været glad ved, at denne Sag har kunnet bringes saa vidt som den er kommen, uden at der har været nogen Nødvendighed for at foretage det, som det ærede Medlem benævnedes en Tuskhandel. Jeg tror, at noget saadant,